

[Tove Lindbo Larsen]

Men helt nødvendigt er det naturligvis, at der stilles krav om deklarering af færdigpakede varer til institutioner og til catering. Vi ser gerne et serviceorgan til at opsamle, producere og formidle viden ud til både den offentlige og til den private sektor, og det må være en opgave for statens levnedsmiddelinstitut, hvor ernæringsenheden må være egnet til det. At de ansvarlige for institutionskosten rundt omkring i landet er uddannet hertil, betragter jeg som en selvfølge.

Med henblik på det sidste punkt i vores beslutningsforslag, om oplysning, har det været nøgleordet for mange. Det er også meget afgørende, og der må benyttes utraditionelle veje. Statens husholdningsråd har i mange år gjort det udmærket med de muligheder, man har givet dem, men brug af massemedierne, radio, TV og andet, som når længere ud i befolkningen og også til de resourcesvage grupper, der har et meget stort behov for oplysning, er nødvendig i fremtiden.

Men jeg advarer mod at tro, at dette samfundsproblem, dette menneskelige problem med en bedre ernæring kan løses med flotte bemærkninger om oplysning. Det skal til, men det er ikke nok. De fire andre hovedpunkter, vi har i vores forslag, er afgørende nødvendige. For at undgå enhver tvivl er der ikke tale om formynderi. CDs ordfører har været inde på det. Jeg har haft lejlighed til at svare også i pressen, men det er noget vrøvl, det kan enhver se af vores forslag. Sundhedsprioriteringsudvalget har foreslået at søge den forebyggende indsats øget. Forebyggelsesrådet har erklæret, at ernæring er et vigtigt område at tage op. Indenrigsministeren har meget ukompliceret sagt i sidste uge: »Vi må se at lade være med at få blodpropper.« Levnedsmiddelrådet, som er miljøministerens rådgiver, har i årevis efterlyst en ernæringspolitik. Forbrugerrådet har gjort det, centralt placerede enkeltpersoner, læger, fysiologer, ernæringsfysiologer og levnedsmiddelinstitutet har en positiv holdning til det også. Der har også været en meget positiv holdning her i dag, ikke mindst fra den ansvarlige minister, og det takker jeg meget for. Men også den offentlige debat har fortalt os, at der er interesse for denne sag. På den baggrund og af de bemærkninger, som ikke mindst ministeren er kommet med i dag, og med den ubegrundede frygt, som man også har ople-

vet i debatten, ser jeg fortrøstningsfuldt hen til udvalgsarbejdet og en endelige vedtagelse af beslutningsforslaget.

Waldorff (VS):

Det er ikke altid en fornøjelse at være den, der skal lege spielverderber, men når jeg har hørt denne diskussion, får jeg en fornemmelse af, at der simpelt hen er tale om svindel. Man kan kalde det madsvindel eller anden form for svindel, men svindel er det altså. Det drejer sig ikke kun om hele baggrunden for, at man begyndte at tage ernæringspolitikken alvorligt, fordi man dels vidste, at det var noget, der skulle tages alvorligt, men konkret historisk drejer det sig meget mere om, at først måtte miljøminister Ivar Nørgaard, dernæst miljøminister Erik Holst og sidst miljøminister Chr. Christensen opgive at kæmpe med landbrugsorganisationerne med hensyn til forbedring på det ene punkt, der hed tilsætningsstoffer. Så fandt man ud af, at man kom ikke så langt, og at der måske var noget andet, der var vigtigere, hvorefter man begyndte at snakke om ernæringspolitik. Ernæringspolitik er fantastisk vigtig, men den er karakteriseret ved, at den næsten ikke er til at gøre noget som helst ved, medmindre man også på dette område er klar til at tage nogle konfrontationer med levnedsmiddelindustrien. Det er man ikke, og så er det så let at falde tilbage på nogle ideer om rådgivning og vejledning og om at forsøge at tale sig til rette med levnedsmiddelindustrien osv. osv. Det, som man først og fremmest gør, når man taler ernæringspolitik, og som næsten alle de borgerlige ordførere har gjort i dag, er at sige, at det er den enkeltes ansvar at sammensætte sin kost fornuftigt. Vi vender os imod enhver form for formynderi, eller at det offentlige skal blande sig i folks madvaner. Det må den enkelte selv afgøre. Derved lykkes det nemlig at gennemføre denne svindel, som består i, at man gør det til et moralsk problem for det enkelte menneske, om man spiser ordentligt eller ej, og det er forkert. Det er ikke et moralsk problem for den enkelte. Det er et kollektivt problem, at vi har udviklet et samfund, der er så elendigt og giver så ringe muligheder for selvforvaltning for den enkelte og for familierne, så man ikke engang selv kan finde ud af at æde ordentligt noget, som ellers ville være ele-